

La Gossa Sorda es fa sentir

Dos anys després del seu primer treball, 'Vigila', La Gossa Sorda es prepara per gravar el segon disc. Amb els seus ritmes ràpids i ballables basats principalment en l'ska, han conquerit de fa temps la Marina, la seua terra d'origen. Ara es proposen anar més enllà. Tanmateix, per damunt de tot continuen sent joves amb ganes de passar-ho i fer-ho passar bé.

Fa un parell d'anys, el nom de La Gossa Sorda probablement no suggeria gran cosa. Però ara açò està canviant. La publicació de la maqueta titulada *Vigila* i un bon nombre de concerts arreu del País Valencià i el Principat han tret aquest grup, fundat a Pego (Marina Alta), de l'anonimat. La contundència dels seus directes els ha permès de superar obstacles, com les dificultats de distribució o les limitacions d'oportunitats que comporta en l'actualitat el fet de cantar en català al País Valencià. A la base punk combinada amb l'ska dels inicis, han afegit ritmes pròxims al mestissatge. I tot, sempre amb la dolçaina com a constant referència a les seues arrels. Són sis joves de diferents generacions: Nadal, cantant; Pere, dolçainer; Arnau, guitarra; Xixo, baix; Bolu, bateria, i Torrens, percussió, tots estudiants i treballadors, amb moltes ganes de dir les coses clares, però, sobretot, de passar-ho bé. Parlem amb tres d'ells: Nadal, Bolu i Arnau.

"Per molta ràbia que tinguem, també tenim moltes ganes de viure." Així descriu Nadal l'actitud de La Gossa Sorda, reflectida en unes lletres que busquen remoure consciències. "Nosaltres pretenem ser agitadors polítics i també parapolítics, però també mostrar la nostra manera de ser, de viure la festa, el sexe o les relacions personals." Un dels temes recurrents és el de la destrucció del territori, que ja s'apuntava en *Vigila* i que es tracta més àmpliament en el nou disc. "És un tema que ens afecta molt directament. Obris la finestra i ho veus, en la comarca en general." Però també

parlen d'altres motius quotidians més banals. "No ens amaguem perquè bevem cassalla o ens fumem un porro; ens mostrem tal com som."

Al capdavant, la pretensió primera és que la gent gaudezca als concerts. "Jo veig un problema bastant gran al País Valencià", explica Nadal. "En no haver-hi indústria, com al Principat, és molt difícil entrar a la gent amb melodia i lletra. Són més efectius els canvis de ritme, fer-la ballar i que s'emporte un bon record del concert. I després, en un segon plànol, que reflexione sobre el que hem dit." La intenció és arribar també als qui no comparteixen el mateix ideari polític. Tanmateix, hi ha excepcions. "Totes les cançons que tenim agraden més per la qüestió musical i el ritme, però 'Senyor Piro tècnic', per exemple, és per la lletra", apunta Arnau. "Quan parlàvem del tema de les arrels, ens remetièm molt a Pego i a la Marina, i en aquesta cançó ja parlem de la ciutat de València", afegeix Nadal. "El secret és que diu coses pròximes a la gent del País Valencià: la fallera, la llengua, els que parlen castellà..."

Ja aleshores es notava la seua voluntat per transcendir els límits de la comarca. Una voluntat que ha esdevingut necessitat perquè en un àmbit tan reduït com el seu és fàcil que el públic acabe saturat. "Si toques per Pego, encara que agrades, a la cinquena o a la sisena vegada el públic es cansa. Ara ens estem plantejant parar un poc de fer concerts per la zona", aclareix Bolu. "A la Marina hi ha un moviment de grups del mateix estil i el públic es repeteix", observa Arnau. En aquest sentit, les actuacions en festi-

La Gossa Sorda os prepara per gravar el seu segon treball, ara per ara encara sense títol. A la fotografia, tres dels joves que formen el grup: d'esquerra a dreta, Bolu, el bateria; Arnau, el guitarrista, i Nadal, el cantant.

vals i la petita gira (de tretze concerts) pel Principat els han obert les portes a una audiència més diversa. No obstant això, la distribució artesanal, basada en els contactes, ha obstaculitzat una major difusió del disc. Nadal comenta que han fet contactes des de la Marina fins a València, però "al sud i, sobretot al Principat, és difícil arribar-hi. De les 1.200 còpies, de segur que no se n'han venut més de 100, allà".

Dos anys després de *Vigila*, La Gossa Sorda prepara el seu segon treball. Però, en aquesta ocasió, amb tot un bagatge d'experiències a les espatlles i molta maduresa acumulada. El 14 de març iniciaran la gravació d'aquest disc, el primer de llarga durada, encara sense títol definitiu. Nadal n'avança alguns aspectes: "Encara no està pactat, però seran deu o onze cançons. Una cosa més elaborada. Millor produït, amb

més diners." "Més de tot!", rebla Bolu. "Necessitarà menys ajuda del productor perquè el primer en va necessitar molta. La veritat és que amb *Vigila* anàvem tots molt perduts", conclou Arnau. El projecte està gairebé perfilat, però no descarten encara la inclusió d'elements nous, com instruments de vent com el trombó o la trompeta i també introduir als directes el bombardí i el teclat. Són possibilitats que, ara que disposen de més recursos, poden materialitzar.

"Queda permesa la duplicació, el lloguer i el préstec, així com la utilització d'aquest CD per a l'execució pública o radiodifusió." Aquesta és la declaració d'intencions impresa a la caràtula de *Vigila* i que, ara per ara, es manté. L'objectiu és donar-se a conèixer, que s'escolten les cançons, més que consolidar un mercat de vendes. "El primer és la feina o els estudis, perquè si cantes en

valencià, no penses que et pugues guanyar la vida amb la música", explica Arnau. "I perquè nosaltres també ens cansaríem. No volem que el grup siga una obligació", remarca Bolu. Tanmateix, matisa Nadal, "malgrat tenir-lo en un segon plànol, ens perdem moltes coses pel grup. La professionalitat és una cosa que no ens plantejem, perquè entenem la música com una mena d'agitació cultural; que la música no ens costa diners i que puguem pagar-nos el CD de la pasta que traïem dels concerts".

Tan avançats com estem en l'entrevista, potser algú es pregunte d'on prové el curiós nom del conjunt. Sembla una qüestió espinosa, si més no. Deixem-ho, en paraules de Nadal, en el fet que es tracta d'un "pecat de joventut inconfessable".

V. Camarasa i C. Simon